TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. birželio 7 d.*

Byloje C-76/06 P

dėl 2006 m. vasario 7 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

Britannia Alloys & Chemicals Ltd, įsteigta Gravesend (Jungtinė Karalystė), atstovaujama *solicitors* S. Mobley ir M. Commons,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai F. Castillo de la Torre, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai E. Juhász, R. Silva de Lapuerta (pranešėjas), G. Arestis ir T. von Danwitz,

generalinis advokatas Y. Bot,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2007 m. kovo 1 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu *Britannia Alloys & Chemicals Ltd* (toliau – *Britannia*) prašo panaikinti 2005 m. lapkričio 29 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Britannia Alloys & Chemicals prieš Komisiją* (T-33/02, Rink. p. II-4973, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo atmetamas jos ieškinys dėl 2001 m. gruodžio 11 d. Komisijos sprendimo 2003/437/EB, susijusio su EB sutarties

81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūra (byla COMP/E-1 /37.027 – Cinko fosfatas), panaikinimo (OL L 153, 2003, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas) ir pastarojo sprendimo 3 straipsnį tiek, kiek jis su ja susijęs.

Teisinis pagrindas

Reglamentas Nr. 17

2 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 15 straipsnyje numatyta:

„1. Komisija gali priimti sprendimą taikyti įmonėms arba įmonių asociacijoms baudas nuo 100 iki 5 000 apskaitos vienetų, jeigu tyčia arba dėl neatsargumo:

<...>

b) atsakydamos į 11 straipsnio 3 arba 5 dalyse <...> nurodytą prašymą jos pateikia neteisingą informaciją <...>

<...>

2. Komisija gali priimti sprendimą taikyti įmonėms arba įmonių asociacijoms baudas nuo 1 000 iki 1 000 000 apskaitos vienetų arba didesnes, bet ne didesnes kaip 10 % kiekvienos iš pažeidime dalyvaujančių įmonių praėjusių verslo metų metinės apyvartos, jeigu tyčia arba dėl neatsargumo:

a) jos pažeidžia Sutarties (81) straipsnio 1 dalį arba (82) straipsnį <...>

<...>

Nustatant baudos dydį, atsižvelgiama į pažeidimo sunkumą ir trukmę.

<...>"

Gairės

3 Komisijos pranešimo „Baudų nustatymo metodo gairės, remiantis Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalimi ir EAPB sutarties 65 straipsnio 5 dalimi," (OL C 9, 1998, p. 3, toliau — gairės) preambulėje nustatyta:

„Čia aprašyti principai turėtų užtikrinti Komisijos sprendimų skaidrumą bei nešališkumą įmonių ir Teisingumo Teismo požiūriu, kartu išlaikant atitinkamų

teisės aktų įtvirtintą Komisijos diskreciją nustatyti baudas iki 10 % bendrosios įmonės apyvartos. Vis dėlto šia diskrecija turi būti naudojamasi laikantis nuoseklios ir nediskriminuojančios politikos, suderinamos su bausmės už konkurencijos taisyklių pažeidimus tikslais.

Naujasis baudos dydžio nustatymo metodas bus grindžiamas toliau aprašyta schema, paremta pagrindine baudos suma, kuri gali būti didinama dėl sunkinančių aplinkybių arba mažinama dėl lengvinančių aplinkybių."

Faktinės bylos aplinkybės

4 Pagal skundžiamo sprendimo 1–10 punktus Pirmosios instancijos teismas taip apibūdino faktines bylos aplinkybes:

„1 Pagal Anglijos teisę įsteigta bendrovė *Britannia* <...> yra Australijos bendrovės *M. I. M. Holdings Ltd* (toliau – MIM) dukterinė įmonė. 1993 m. spalio mėn. *Pasminco Europe (ISC Alloys) Ltd* savo veiklą cinko sektoriuje pardavė MIM, kuri ją perleido *Britannia*. Ši įmonė gamino ir prekiavo iš cinko pagamintais produktais, įskaitant ir cinko fosfatą. 1997 m. kovo mėn. *Trident Alloys Ltd* (toliau – *Trident*), *Britannia* valdybos įkurta nepriklausoma bendrovė, perpirko

Britannia veiklą cinko sektoriuje už 14 359 072 svarų sterlingų (GBP). *Britannia* vis dar veikia kaip MIM dukterinė įmonė, tačiau nevykdo jokios ūkinės veiklos ir neturi jokių pajamų.

2 Nors cheminės formulės gali truputį skirtis, cinko ortofosfatai yra homogeninis cheminis produktas, apibūdinamas bendru pavadinimu „cinko fosfatas“. Cinko fosfatas, kuris gaunamas iš cinko oksido ir fosforo rūgšties, yra dažnai naudojamas kaip antikorozinis mineralinis pigmentas dažų pramonėje. Rinkoje juo prekiaujama arba kaip standartiniu cinko fosfatu, arba kaip modifikuotu ar „aktyvuotu“ cinko fosfatu.

3 2001 m. didžiąją pasaulinės cinko fosfato rinkos dalį užėmė šie penki Europos gamintojai: *Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG* (toliau – *Heubach*), *James M. Brown Ltd* (toliau – *James Brown*), *Société Nouvelle des Couleurs Zinciques SA* (toliau – SNCZ), *Trident* (anksčiau – *Britannia*) ir *Union Pigments AS* (anksčiau – *Waardals AS*) (toliau – *Union Pigments*).

4 1998 m. gegužės 13–14 d. Komisija pagal Reglamento Nr. 17 <...> 14 straipsnio 2 dalį tuo pačiu metu ir be įspėjimo atliko tyrimus *Heubach*, SNCZ ir *Trident* patalpose <...>.

5 2001 m. gruodžio 11 d. Komisija priėmė (ginčijamą) sprendimą. Į sprendimą, kuris buvo perduotas atitinkamoms įmonėms ir kuris yra pridėtas prie ieškinio <...>, turi būti atsižvelgta šio sprendimo priėmimo tikslais. <...>.

6 (Ginčijamame) sprendime Komisija nurodo, kad kartelis, kuris sujungė *Britannia* (nuo 1997 m. kovo 15 d. – *Trident*), *Heubach*, *James Brown*, SNCZ ir *Union Pigments*, egzistavo nuo 1994 m. kovo 24 d. iki 1998 m. gegužės 13 dienos. Kartelis apsiribojo standartiniu cinko fosfatu. Pirma, kartelio nariai susitarė dėl rinkos padalijimo su pardavimo kvotomis gamintojams. Antra, kiekviename susirinkime jie nustatydavo „minimalias" arba „rekomenduojamas" kainas, kurių paprastai laikėsi. Trečia, tam tikra dalimi egzistavo pasidalijimas klientais.

7 (Ginčijamo) sprendimo rezoliucinėje dalyje nustatyta:

„*1 straipsnis*

Britannia <...>, *Heubach* <...>, *James* <...> *Brown*, (SNCZ), *Trident* <...> ir (*Union Pigments*) pažeidė Sutarties 81 straipsnio 1 dalies ir EEE sutarties 53 straipsnio 1 dalies nuostatas, dalyvaudamos nuolatiniame kartelyje ir (arba) suderintuosiuose veiksmuose cinko fosfato rinkoje.

Pažeidimas truko:

<...>

b) dėl *Britannia* <...>: nuo 1994 m. kovo 24 d. iki 1997 m. kovo 15 d.

<...>

3 straipsnis

Už 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą skiriamos tokios baudos:

a) *Britannia* <...>: 3,37 milijono eurų;

b) <...> *Heubach* <...>: 3,78 milijono eurų;

c) *James* <...> *Brown* <...>: 940 000 eurų;

d) (SNCZ): 1,53 milijono eurų;

e) *Trident* <...>: 1,98 milijono eurų;

f) (*Union Pigments*): 350 000 eurų.

<...>"

8 Baudos dydžiui apskaičiuoti Komisija taikė metodiką, pateiktą <...> gairėse <...> ir 1996 m. liepos 18 d. pranešime dėl baudų nenustatymo ar jų dydžio sumažinimo bylose dėl kartelių (OL C 207, 1996, p. 4, toliau – pranešimas dėl bendradarbiavimo).

9 Komisija pirmiausia nusprendė, kad ieškovei tinkama pagrindinė bauda yra 3,75 mln. eurų (ginčijamo) sprendimo 313 (konstatuojamoji dalis). Vėliau ji nurodė ribas, kurių pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį kiekvienai atitinkamai įmonei nustatytina bauda negali viršyti. Nustatydama ne didesnę kaip 10 % praėjusių verslo metų metinės apyvartos baudą, numatytą minėtoje nuostatoje, Komisija dėl ieškovės „atsižvelgė į jos bendrą verslo metų apyvartą iki 1996 m. birželio 30 d., kuri atspindėjo naujausius duomenis už ištisus verslo metus vykdant normalią veiklą“ (345 <...> (dalis)). Kadangi ši apyvarta buvo 55,7 mln. eurų (50 (dalis)), aukščiausia baudos riba buvo nustatyta apie 5,5 mln. eurų. Kadangi baudos suma iki pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo buvo mažesnė už šią ribą, Komisija jos nesumažino.

10 Galiausiai Komisija sumažino baudą ieškovei 10 % pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo (366 konstatuojamoji dalis). Galutinis ieškovei paskirtos baudos dydis siekė 3,37 mln. eurų (370 (dalis)).“

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

5 Ieškiniu, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2002 m. vasario 21 d., *Britannia* prašė iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą ir sumažinti šiuo sprendimu paskirtą baudą.

6 Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas ieškinį atmetė.

Šalių reikalavimai apeliaciniame procese

7 Apeliaciniu skundu *Britannia* Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek juo atmetamas jos ieškinys,

— panaikinti ginčijamo sprendimo 3 straipsnį tiek, kiek jis su ja susijęs,

— nepatenkinus šių reikalavimų, pakeisti šį 3 straipsnį tiek, kiek jis susijęs su apeliante, kad būtų panaikinta arba iš esmės sumažinta *Britannia* paskirta bauda,

— nepatenkinus ir šio reikalavimo, grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo priimtą sprendimą,

— bet kuriuo atveju įpareigoti Komisiją padengti savo ir *Britannia* bylinėjimosi išlaidas Pirmosios instancijos teisme ir Teisingumo Teisme.

8 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— iš dalies atmesti apeliacinį skundą kaip nepriimtiną arba, nepatenkinus šio reikalavimo, atmesti jį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

9 Grįsdama savo reikalavimus *Britannia* iš esmės nurodo tris apeliacinio skundo pagrindus, susijusius atitinkamai su Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pažeidimu, vienodo požiūrio principo pažeidimu ir teisinio saugumo principo pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

10 Savo pirmuoju pagrindu *Britannia* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą nuspręsdamas, jog Komisija, nustatydama baudą, teisingai taikė

10 % ribą nuo šios bendrovės verslo metų, kurie pasibaigė 1996 m. birželio 30 d., apyvartos, o ne nuo verslo metų, ėjusių prieš ginčijamo sprendimo priėmimą, apyvartos.

11 *Britannia* teigia: kadangi ji verslo metais, ėjusiais prieš priimant ginčijamą sprendimą, neturėjo jokių pajamų, Komisija negalėjo paskirti baudos nuo 1 000 iki 1 000 000 eurų. Todėl Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas, kad Komisija neturėjo atsižvelgti į apyvartą 2001 m. birželio 30 d. pasibaigusiais verslo metais, padarė teisės klaidą.

12 *Britannia* pažymi, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje nurodytas būdvardis „praėjusiais“ apima pilnus 12 finansinius mėnesius, ėjusius prieš priimant sprendimą, kuriuo paskiriama bauda.

13 Ji tvirtina, kad šioje Reglamento Nr. 17 nuostatoje numatyto maksimalaus apyvarta grindžiamo baudos dydžio tikslas reikalauja, jog šis maksimalus dydis būtų taikomas verslo metams, kurie atspindi atitinkamos įmonės ekonominį dydį Komisijos sprendimo priėmimo metu. Tačiau Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad jei įmonė nevykdo ūkinės veiklos verslo metais, ėjusiais prieš priimant tokį sprendimą, apyvarta šiuo laikotarpiu neduoda jokios informacijos apie šios įmonės ekonominį dydį ir todėl, į ją neturi būti atsižvelgiama nustatant baudą.

14 *Britannia* teigia, kad jos verslo metų, ėjusių prieš priimant ginčijamą sprendimą, apskaitos dokumentų duomenys parodo jos finansinę padėtį tuo metu, kai jai buvo

paskirta bauda, t. y. kad ji tuo metu negavo jokių pajamų. Todėl Komisija, nustatydama baudos dydį, neturėtų remtis verslo metais, kuriais šios bendrovės ūkinė veikla buvo didžiausia.

15 Komisija teigia, kad, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalimi siekiamą tikslą, Pirmosios instancijos teismo vertinimas grindžiamas tuo, jog su apyvarta siejamas maksimalus baudos dydis taikomas, tik jei įmonė vykdė veiklą verslo metais, ėjusiais prieš priimant sprendimą, kuriuo užbaigiama administracinė procedūra.

16 Komisijos teigimu, Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad minėtas maksimalus baudos dydis nebuvo taikytinas, nes šiais paskutiniais verslo metais nebuvo pajamų, o kadangi 10 % riba siekiama atsižvelgti į aptariamos įmonės finansines galimybes, ji taikoma, jei yra apyvarta, kuriai ši riba gali būti pritaikyta.

17 Komisija patikslina, kad maksimali 10 % nuo apyvartos baudos riba yra taikoma, kai yra apyvarta. Nesant apyvartos verslo metais, ėjusiais prieš priimant galutinį sprendimą, būtina surasti kitų aspektų, kurie leistų nustatyti, kokio dydžio baudą skirti.

18 Komisija priduria, kad Pirmosios instancijos teismo vertinimas, susijęs su klausimu, ar nuliui lygi apyvarta yra svarbus *Britannia* ekonominės situacijos kriterijus, yra fakto klausimas, kuris neturėtų būti iš naujo nagrinėjamas apeliacinėje instancijoje.

Teisingumo Teismo vertinimas

19 Savo pirmuoju pagrindu ieškovė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą aiškindamas Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje pateiktą sąvoką „praėjusieji verslo metai".

20 Šitaip ginčas tarp šalių procese Teisingumo Teisme susijęs su klausimu, kaip Komisija turi aiškinti sąvoką „praėjusieji verslo metai" tais atvejais, kai esminiai atitinkamos įmonės ekonominės situacijos pasikeitimai įvyksta tarp pažeidimo padarymo laikotarpio ir to momento, kai priimamas Komisijos sprendimas, kuriuo skiriama bauda.

21 Dėl minėtos nuostatos reikia pabrėžti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką aiškinant Bendrijos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į kontekstą bei teisės akto, kuriai ji priklauso, tikslus (žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *VEMW ir kt.*, C-17/03, Rink. p. I-4983, 41 punktą ir 2007 m. kovo 1 d. Sprendimo *Jan De Nul*, C-391/05, Rink. p. I-1793, 20 punktą).

22 Šiuo požiūriu reikia priminti, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies tikslas – suteikti Komisijai teisę skirti baudas, kad galėtų įgyvendinti savo priežiūros funkciją, kurią jai suteikia Bendrijos teisė (žr. 1983 m. birželio 7 d. Sprendimo *Musique Diffusion française ir kt. prieš Komisiją*, 100/80–103/80, Rink. p. 1825, 105 punktą). Ši funkcija apima pareigą nustatyti atskirus pažeidimus ir užkirsti kelią jų pasikartojimui (žr. 1970 m. liepos 15 d. Sprendimo *ACF Chemiefarma prieš Komisiją*, 41/69, Rink. p. 661, 173 punktą).

23 Reikia pridurti, kad pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies antrąją pastraipą, Komisija turi atsižvelgti į atitinkamo pažeidimo sunkumą ir trukmę.

24 Šių elementų atžvilgiu Teisingumo Teismas patikslino, kad maksimalia su apyvarta susijusia riba, numatyta Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje, siekiama išvengti, kad Komisijos skiriamos baudos būtų neproporcingos atitinkamos įmonės dydžiui (minėto sprendimo *Musique Diffusion française ir kt. prieš Komisiją* 119 punktas).

25 Iš anksčiau išdėstytų aplinkybių išplaukia, kad apibrėždama sąvoką „praėjusieji verslo metai" Komisija kiekvienu atveju ir atsižvelgdama į kontekstą bei į Reglamente Nr. 17 nustatytų sankcijų sistemos siekiamus tikslus turi įvertinti baudos poveikį atitinkamai įmonei, būtent paisydama apyvartos, kuri atspindi jos realią ekonominę situaciją pažeidimo padarymo laikotarpiu.

26 Vadovaudamasis tokiu teisiniu pagrindu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 38 ir 48 punktuose nusprendė, kad 10 % ribos taikymas pirmiausia reiškia, jog Komisija turi turėti duomenų apie prieš sprendimo priėmimą ėjusių verslo metų apyvartą, ir, antra, jog šie duomenys turi būti apie ištisus normalios ūkinės veiklos metus per 12 mėnesių.

27 Be to, skundžiamo sprendimo 39 ir 49 punktuose Pirmosios instancijos teismas nurodė keletą konkrečių situacijų siekdamas pagrįsti aplinkybę, kad Komisija turi remtis normalios ūkinės veiklos pilnais verslo metais Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies taikymo tikslais.

28 Todėl, jei tam būtų pritarta, apeliantės argumentai leistų taip aiškinti Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, kad tuo atveju, jei nėra jokios apyvartos verslo metais, ėjusiais prieš priimant Komisijos sprendimą, pastaroji privalėtų taikyti tik pirmąją minėtos pastraipos dalį, nes baudos riba, nurodyta tos pačios pastraipos antroje dalyje neturėtų būti taikoma apyvartai.

29 Toks aiškinimas pažeistų ne tik 15 straipsnio 2 dalyje Komisijai pripažintą diskreciją, bet ir reikštų, kad tam tikrose situacijose apyvarta verslo metais, ėjusiais prieš Komisijai priimant sprendimą, neduotų jokios naudingos informacijos apie realią atitinkamos įmonės ekonominę situaciją ir nepadėtų nustatyti šiai įmonei skirtinos baudos dydžio.

30 Todėl jei, kaip yra šioje byloje, atitinkama įmonė neturėjo pajamų verslo metais, ėjusiais prieš Komisijai priimant sprendimą, pastaroji turi atsižvelgti į kitus verslo metus, kad galėtų teisingai įvertinti šios įmonės finansinius resursus ir užtikrinti pakankamai atgrasantį baudos poveikį.

31 Reikia pridurti, kad baudos ribų nustatymas, kaip savo išvadose nurodo generalinis advokatas ir kaip teisingai skundžiamo sprendimo 40 punkte yra nusprendęs Pirmosios instancijos teismas, nėra paprastas pasirinkimo tarp dviejų galimybių, numatytų Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje, t. y. tarp maksimalios 1 milijonų eurų baudos ir ribos, nustatytos atitinkamos įmonės apyvartos atžvilgiu, klausimas.

32 Todėl Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos nuspręsdamas, kad Komisija, taikydama Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, galėjo remtis paskutiniais pilnais verslo metais, ėjusiais prieš priimant ginčijamą sprendimą, t. y. verslo metais, kurie pasibaigė 1996 m. birželio 30 dieną.

33 Tad reikia atmesti pirmąjį *Britannia* ieškinio pagrindą, kuriuo grindžiamas apeliacinis skundas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu

34 Šį pagrindą sudaro dvi dalys.

Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies

— Šalių argumentai

35 Antrojo pagrindo pirma dalimi *Britannia* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, atmesdamas ieškinį, pažeidė vienodo požiūrio principą, nes ginčijamame sprendime maksimalus 10 % baudos dydis buvo taikomas paskutinių verslo metų, per kuriuos ši bendrovė Komisijos buvo laikoma vykdanti „normalią ūkinę veiklą“, atžvilgiu, o dėl kitų kartelyje dalyvavusių įmonių buvo atsižvelgta į verslo metus, ėjusius prieš priimant šį sprendimą.

36 *Britannia* tvirtina, kad taikant maksimalų baudos dydį ir atsižvelgiant į kitus verslo metus nei metai, ėję prieš priimant ginčijamą sprendimą, nebuvo atsižvelgta į jos finansinę situaciją priimant šį sprendimą. Siekdama užtikrinti vienodo požiūrio principo laikymąsi, Komisija Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje numatytą ribą turėjo taikyti visų aptariamų įmonių verslo metams, ėjusiems prieš priimant minėtą sprendimą.

37 *Britannia* mano, kad, priešingai Pirmosios instancijos teismo vertinimui, nulinė apyvarta minėtais verslo metais atspindi jos realią ekonominę situaciją pažeidimo darymo laikotarpiu.

38 Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ieškovė buvo skirtingoje situacijoje nei kitos kartelyje dalyvavusios įmonės, nes šioms įmonėms buvo taikoma Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje numatyta 10 % riba. Iš tikrųjų pastarosios turėjo pajamų verslo metais, ėjusiais prieš priimant ginčijamą sprendimą, o tai yra patikimi duomenys apie jų ekonominę situaciją.

39 Komisija pabrėžia, jog ieškovė teigia ne tai, kad ji buvo tokioje pačioje situacijoje kaip ir minėtos įmonės, bet paprasčiausiai tai, kad nulinė apyvarta minėtais verslo metais tiksliai atitiko tuo laiku buvusią jos ekonominę situaciją. Tačiau tokiais argumentais būtų kvestionuojamos Pirmosios instancijos teismo nustatytos faktinės aplinkybės.

— Teisingumo Teismo vertinimas

40 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką vienodo požiūrio principas yra pažeidžiamas tik tuo atveju, kai panašios situacijos vertinamos skirtingai arba skirtingos situacijos vertinamos vienodai, išskyrus atvejus, kai toks vertinimas gali būti objektyviai pateisinamas (žr. 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, Rink. p. I-403, 95 punktą).

41 Kalbant apie šią bylą reikia priminti, kad *Britannia* argumentuose nurodytos dvi įmonės Komisijai priimant ginčijamą sprendimą dar vykdė ūkinę veiklą rinkoje, kuri buvo kartelio objektas. Todėl jų apyvarta verslo metais, ėjusiais prieš šio sprendimo priėmimą, leido Komisijai įvertinti šių įmonių finansinius resursus ir nustatyti jų ekonominę situaciją.

42 Tačiau toks vertinimas nebuvo galimas *Britannia* atžvilgiu. Iš esmės yra akivaizdu, kad pastarosios situacija priimant ginčijamą sprendimą buvo visiškai kitokia nei kitų dviejų kartelyje dalyvavusių įmonių.

43 Esant šioms aplinkybėms, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 61–63 punktuose teisingai nusprendė, kad Komisija turėjo teisę ieškovei taikyti skirtingą vertinimą nei kitų minėtų įmonių atžvilgiu, nes pastarosios buvo aktyviai veikiančios įmonės, o jų apyvarta verslo metais, ėjusiais prieš priimant ginčijamą sprendimą, buvo patikimi duomenys apie jų ekonominę situaciją.

44 Svarbu pridurti, kad, apskaičiuojant pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį skiriamas baudas, skirtingas aptariamų įmonių vertinimas yra priskirtinas pagal šią nuostatą Komisijai suteiktai diskrecijai. Dėl diskrecijos ribų Komisija turi individualizuoti sankciją atsižvelgdama į aptariamų įmonių veiksmus ir požymius, siekiant kiekvienu atveju užtikrinti visišką Bendrijos konkurencijos taisyklių veiksmingumą (šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 29 d. Sprendimo *SGL Carbon prieš Komisiją*, C-308/04 P, Rink. p I-5977, 46 punktą ir ten nurodomą teismų praktiką).

45 Todėl reikia atmesti antrojo pagrindo pirmą dalį.

Dėl antrojo pagrindo antros dalies

— Šalių argumentai

46 Savo antrojo pagrindo antra dalimi *Britannia* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, atmesdamas ieškinį, pažeidė vienodo požiūrio principą, nors ginčijamas sprendimas tiek, kiek juo nustatomi verslo metai, kurių atžvilgiu taikoma 10 % riba, yra nesuderinamas su ankstesne administracine praktika panašiose bylose.

47 *Britannia* teigia, kad, Pirmosios instancijos nuomone, Komisija galėjo nukrypti nuo ankstesnės praktikos šiuo klausimu, nes šios įmonės situacija nebuvo panaši į situacijas kitose bylose, kuriose atitinkamoms įmonėms skirtos baudos.

48 Grįsdama šią antrojo pagrindo antrą dalį, *Britannia* remiasi trejopo pobūdžio situacijomis.

49 Pirmiausia ji mano, kad jos situacija panaši į tą atvejį, kai kartelyje dalyvaujanti įmonė perleidžia savo veiklą kitam ūkio subjektui, pati nenutraukdama savo veiklos.

50 Antra, *Britannia* mano, kad ji buvo diskriminuojama, palyginti su kitomis įmonėmis, kurių apyvarta sumažėjo.

51 Trečia, *Britannia* tvirtina, kad ji nebuvo vertinama taip pat kaip ir kitos įmonės, kurių atžvilgiu priimtas 1998 m. gruodžio 9 d. Komisijos sprendimas 1999/271/EB, susijęs su EB sutarties (81) straipsnio taikymo procedūra (IV/34.466 – Graikijos keltai) (OL L 109, 1999, p. 24).

52 Dėl šio aspekto *Britannia* pažymi, kad minėta įmonė pasitraukė iš rinkos prieš Komisijai priimant sprendimą. Kadangi nebuvo galima gauti informacijos apie šios įmonės praėjusių verslo metų apyvartą, Komisija jai skirdama 1 milijono eurų baudą rėmėsi Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmosios pastraipos pirma dalimi. Todėl *Britannia* neturėtų būti mažiau palankioje situacijoje nei ši įmonė.

53 Komisija mano, kad klausimas, ar ieškovės situacija buvo panaši į kitų įmonių situaciją, kurių atžvilgiu buvo priimti ankstesni sprendimai, yra fakto klausimas, kurį nagrinėjo Pirmosios instancijos teismas ir kuris dėl to neturėtų būti iš naujo nagrinėjamas Teisingumo Teismo, remiantis šio apeliacinio skundo pagrindu.

54 Kalbėdama apie pirmąjį argumentą dėl veiklos perdavimo, Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ieškovės situacija nebuvo panaši į kitų įmonių, kurių atžvilgiu priimti ankstesni sprendimai, situaciją, nes, priešingai nei šios įmonės, *Britannia* apyvarta verslo metais, ėjusiais prieš priimant ginčijamą sprendimą, buvo nulinė.

55 Dėl antrojo argumento, pagal kurį *Britannia* nebuvo vertinama vienodai kaip ir kitos įmonės, kurių apyvarta sumažėjo, Komisija pabrėžia, kad to ieškovė nenurodė Pirmosios instancijos teismo procese.

56 Galiausiai dėl trečiojo argumento, susijusios su Sprendimu 1999/271, Komisija primena, kad jį atmetė Pirmosios instancijos teismas. Komisijos ankstesnė sprendimų priėmimo praktika nesuteikia teisinio pagrindo nustatant baudas konkurencijos srityje, nes jas apibrėžia Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalis. Todėl šios nuostatos aiškinimas ankstesnėje byloje apibrėžtų įmonių naudai nėra teisinis elementas, numatantis pareigą taikyti tokį patį vertinimą kitai įmonei vėlesnėje byloje.

— Teisingumo Teismo vertinimas

57 Reikia priminti, kad, apskaičiuojant baudas kartelyje dalyvavusioms įmonėms, skirtingas šių įmonių vertinimas, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 44 punkte, yra priskirtinas Komisijai suteiktai diskrecijai.

58 Kalbant apie pirmuosius du *Britannia* nurodytus argumentus, pagal kuriuos Komisija nukrypo nuo ankstesnės administracinės praktikos, reikia pažymėti, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 61 punkte nusprendė, jog ieškovė nėra panašioje situacijoje kaip įmonės, nurodytos ankstesniuose Komisijos sprendimuose, nes ji neturėjo jokių pajamų verslo metais, ėjusiais prieš ginčijamo sprendimo priėmimą.

59 Esant šioms aplinkybėms, Pirmosios instancijos teismas 61 punkte padarė išvadą, kad Komisija *Britannia* atžvilgiu teisingai taikė skirtingą vertinimą nei minėtoms įmonėms.

60 Dėl ieškovės argumento, susijusio su Sprendimu 1999/271, taip pat reikia konstatuoti, kad nors šiame sprendime nurodytų įmonių situacija panaši į *Britannia*, iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos, kuri primenama 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *JCB Service prieš Komisiją* (C-167/04 P, Rink. p. I-8935) 201 ir 205 punktuose, matyti, kad Komisijos sprendimų priėmimo praktika negali pagelbėti skiriant baudas konkurencijos srityje, ir sprendimai, susiję su kitomis bylomis dėl diskriminacijos buvimo, yra tik papildomas rodiklis, mat mažai tikėtina, kad bylų aplinkybės, kaip antai rinkos, prekės, įmonės ir aptariami laikotarpiai, bus tapačios.

61 Reikia pridurti, kad įmonės, dėl kurių pradėta administracinė procedūra, kurios metu gali būti paskirta bauda dėl Bendrijos konkurencijos taisyklių pažeidimo, negali numatyti baudų apskaičiavimo metodo, ir kad Komisija bet kuriuo atveju nenuspręs pakelti baudų lygio, palyginti su anksčiau taikytomis baudomis. Teisingumo Teismas šiuo klausimu patikslino, kad todėl minėtos įmonės turi atsižvelgti į galimybę, jog Komisija bet kuriuo momentu gali nuspręsti pakelti baudų lygį, palyginti su anksčiau taikytomis baudomis (žr. 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, nuo C-205/02 P iki C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 228 ir 229 punktus).

62 Atsižvelgiant į visas prieš tai išdėstytas aplinkybes, reikia konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos nuspręsdamas, jog Komisija nepažeidė vienodo požiūrio principo nustatydama verslo metus, kurių atžvilgiu taikoma maksimali 10 % baudos riba.

63 Todėl antrojo pagrindo pirma dalis yra netinkama.

64 Taigi reikia atmesti visą antrąjį *Britannia* nurodytą pagrindą, grindžiantį apeliacinį skundą.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su teisinio saugumo principo pažeidimu

65 *Britannia* nurodytą trečiąjį pagrindą, grindžiantį apeliacinį skundą, taip pat sudaro dvi dalys.

Dėl trečiojo pagrindo pirmos dalies

— Šalių argumentai

66 Pirma trečiojo pagrindo dalimi *Britannia* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, atmesdamas ieškinį, pažeidė teisinio saugumo principą, nes ginčijamame sprendime Komisija, nustatydama maksimalų su apyvarta susijusį baudos dydį, numatytą Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje, rėmėsi kitais verslo metais nei tais, kurie ėjo prieš šio sprendimo priėmimą.

67 Konkrečiai kalbant, *Britannia* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą nuspręsdamas, kad aplinkybė, jog Komisija nukrypo nuo Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmosios pastraipos formuluotės ir rėmėsi kitų verslo metų nei tų, kurie ėjo prieš ginčijamo sprendimo priėmimą, apyvarta, nėra teisinio saugumo principo pažeidimas.

68 *Britannia* tvirtina, kad nebuvo galima numatyti, jog Komisija ketina remtis kitų nei minėti verslo metai apyvarta. Šiuo aspektu Pirmosios instancijos teismo pozicija kelia didelį teisinį neapibrėžtumą, nes Komisijos tyrime nurodytos įmonės negalėtų nustatyti tinkamų metų, kuriais reiktų remtis nustatant baudos ribą.

69 *Britannia* priduria, kad vienintelis būdas užtikrinti nuoseklią ir numatomą administracinę praktiką yra Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje numatytą ribą taikyti atsižvelgiant į verslo metus, ėjusius prieš Komisijos

sprendimo priėmimą, visais atvejais, net jei dėl tokio aiškinimo šioje nuostatoje numatytą ribą reikėtų nustatyti nulinės apyvartos atžvilgiu.

70 Komisija mano, kad jos Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pirmosios pastraipos aiškinimas buvo numatomas, nes šioje nuostatoje nustatyta riba taikoma verslo metų, ėjusių prieš priimant sprendimą, kuriuo užbaigiamas administracinis etapas, apyvartai, o ieškovė šiais metais neturėjo jokių pajamų.

71 Komisija tvirtina, kad baudų numatymo sąvoka reiškia, jog įmonės turi turėti galimybę įvertinti savo veiksmų pasekmes prieš juos atliekant. Šiuo atveju, kai ieškovė nusprendė daryti pažeidimą, jos apyvarta labai nesiskyrė nuo apyvartos, į kurią atsižvelgta nustatant maksimalų 10 % baudos dydį, t. y. 55,7 milijonus eurų už 1996 m. birželio paskutinę dieną pasibaigusius verslo metus.

72 Komisija iš to daro išvadą, jog pažeidimo darymo laikotarpiu *Britannia* galėjo suprasti, kad jeigu jis būtų nedelsiant atskleistas ir įmonė nubausta, ji būtų turėjusi sumokėti apytiksliai 5,5 milijonų eurų baudą.

— Teisingumo Teismo vertinimas

73 Reikia konstatuoti, kad savo argumentais *Britannia* iš naujo performuluoja argumentus, kurie jau buvo pateikti grindžiant šį apeliacinį skundą dėl Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pažeidimo.

74 Todėl, kadangi iš šio sprendimo 32 punkto išplaukia, kad šis pirmasis pagrindas yra nepagrįstas, ieškovės nurodyti argumentai grindžiant trečiojo pagrindo pirmą dalį taip pat yra nepagrįsti.

75 Todėl reikia atmesti trečiojo pagrindo pirmą dalį.

Dėl trečiojo pagrindo antros dalies

— Šalių argumentai

76 Trečiojo pagrindo antra dalimi *Britannia* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, atmesdamas ieškinį, padarė teisės klaidą, nes ginčijamas sprendimas pažeidžia pagrindines teises. Baudžiamojo pobūdžio sankcijų srityje teisinis saugumas yra viena iš pagrindinių teisių, kurią reglamentuoja 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 7 straipsnio 1 dalis bei 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, p. 1) 49 straipsnio 1 dalis.

77 Komisija tvirtina, kad ši trečiojo pagrindo dalis yra nauja, nes nebuvo pateikta Pirmosios instancijos teismui.

78 Komisija priduria: kadangi *Britannia* apyvarta pažeidimo darymo laikotarpiu, t. y. 1994–1997 m., buvo apytiksliai 55 milijonai eurų, ši įmonė galėtų gauti maksimalią 5,5 milijonų eurų baudą, jei kartelis būtų atskleistas. Kadangi *Britannia* negavo

pajamų verslo metais prieš priimant ginčijamą sprendimą, ji negali tvirtinti, kad tikėjosi, jog jai bus nustatytas konkretus baudos dydis.

— Teisingumo Teismo vertinimas

79 Reikia priminti, kad teisinio saugumo principas reikalauja, jog Bendrijos teisė būtų aiški ir tiksli, kad suinteresuotieji asmenys galėtų prognozuoti Bendrijos teisės reglamentuojamas situacijas ir teisinius santykius (žr. 1996 m. vasario 15 d. Sprendimo *Duff ir kt.*, C-63/93, Rink. p. I-569, 20 punktą).

80 Kalbėdamas apie Bendrijos konkurencijos taisykles, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 70 punkte priminė, kad šias taisykles įgyvendinančios nuostatos, ypač Reglamentas Nr. 17 bei gairės, leidžia įmonėms tiksliai numatyti už šių taisyklių pažeidimą galimas finansines pasekmes.

81 Todėl Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 73 punkte teisingai nusprendė, jog teisinio saugumo principas negali užtikrinti ieškovei, kad jos ūkinės veiklos cinko sektoriuje nutraukimas leistų išvengti baudos už padarytą pažeidimą. *Britannia* puikiausiai galėjo numatyti, kad jai bus skirta bauda, nes konkurencijos taisyklių pažeidimas, kurį ji padarė, buvo akivaizdus, ir kad ši bauda bus nustatyta atsižvelgiant ne tik į šio pažeidimo sunkumą ir trukmę, bet ir į tam tikras kitas su šia įmone susijusias aplinkybes.

82 *Britannia* nenurodo jokio argumento ir jokio kito elemento, kuris leistų nustatyti, kad Pirmosios instancijos teismo vertinime skundžiamo sprendimo 73 punkte yra teisės klaida.

83 Be to, dėl Komisijos turimos diskrecijos šioje srityje kartelyje dalyvavusi įmonė negali tiksliai žinoti, kokią baudos sumą Komisija gali paskirti taikydama Reglamento Nr. 17 nuostatas.

84 Šiomis aplinkybėmis tai, kad *Britannia* negalėjo iš anksto žinoti, kuriais verslo metais bus remiamasi nustatant maksimalų baudos dydį, savaime nėra teisinio saugumo principo pažeidimas.

85 Todėl negalima pritarti trečiojo pagrindo antrai daliai.

86 Taigi reikia atmesti trečiąjį *Britannia* nurodytą pagrindą, grindžiantį apeliacinį skundą.

87 Iš anksčiau išdėstytų aplinkybių išplaukia, kad turi būti atmestas visas apeliacinis skundas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

88 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *Britannia*, o pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. *Britannia Alloys & Chemicals Ltd* padengia bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.